

ledsages af Planer over de Lokaler, man agter at benytte, og hvornaar der kan ventes Svar paa Ansøgningen fra Bevillingsnævnet.

Vi skulle tillade os i Korthed at oplyse dette ved et Eksempel. Enhver Ansøgning skal indeholde Oplysning om, i hvilket Lokale Næringen agtes drevet, samt Planer over disse. Hvis en Mand, der ønsker at nedsætte sig som Beværter, i Begyndelsen af Februar finder Lejlighed til en fordelagtig Ordning med en Husejer om et Lokale, kan han ikke faa sin Adkomst prøvet af Bevillingsnævnet før i April næste Aar. Med andre Ord: han maa vente $1\frac{1}{4}$ Aar efter at have truffet Aftalen om Lokalerne, faaet Tegninger af disse, betalt Forskud paa Lejen osv., og ingen kan efter Paragraffernes Affattelse undgaa en Ventetid paa ca. 4 Maaneder. Er der nu f. Eks. kun 10 Borgerskaber ledige, men 100 Ansøgninger, skulle alle disse 100 have sikret sig Lokale, Planer osv. At Startning af Forretning under saadanne Forhold i Praksis umuliggøres — da ingen vil driste sig til at binde sig til et Lokale, uden at have nogen som helst Garanti for, at han faar Bevilling — vil vistnok saavel Regering som Rigsdag indrømme.

Vi formene, at disse Nævn rumme en Fare for den allerstørste Vilkaarlighed og ere aldeles overflødige; at Kommunalbestyrelsen selv kan træffe den ønskede Afgørelse, og at Ansøgerne til en hvilken som helst Tid af Aaret med kortere Varsel maa kunne faa Svar paa deres Ansøgning. Efter § 8 kan der kun søges om Bevilling i den sidste Halvdel af Januar Maaned og ikke i den øvrige Tid af Aaret.

§§ 11, 12, 13, 14 og 15.

Disse Paragraffer omhandle Bevillinger paa Landet, Kommuneafstemning o. s. v.

ad §§ 11, 12, 13, 14 og 15.

De i § 14 nævnte Afstemningsregler bør kun være gældende, naar det gælder en Ansøgning om Oprettelse af et nyt Beværtningssted i Kommunen. Hvor Ansøgning derimod gælder Bevilling til at kunne fortsætte en alt eksisterende Forretning, og hvor det maa skønnes, at Værdier gaa tabt for Ejeren, naar Bevilling nægtes, bør Bevillingen kun nægtes, naar et Flertal af de kommunale Vælgere ved Afstemning har tilkendegivet dette, og bør der da af Kommunen ydes fuld Erstatning for det Tab, Ejeren eller Arvingerne herved lide.

§ 21.

Indenrigsministeriets Ret til at meddele Bevillinger.

ad § 21.

Man ser ingen Grund til, at Kommunerne erholde nogen Fortrinsret til at erhverve Bevillinger til deres egne Etablissementer samtidig med, at man giver dem Ret til at ruinere deres skatteydende Borgere, dels ved at konkurrere med dem og dels ved, at det tillades dem at nægte Bevillinger til Forretningers Overdragelse; derimod bør Indenrigsministeriet have større Ret til at meddele Bevillinger til Fortsættelse af bestaaende Forretninger. Bestemmelsen om, at Bevilling kan gives til Foreninger, der have faste Lokaler, som til Stadighed ere tilgængelige for Foreningens Medlemmer, bør absolut udgaa, da den rummer en Fare for at blive benyttet paa en mindre heldig Maade. Foreninger, der have Lokaler til daglig Benyttelse, kunne lige saa godt som nu søge sig en Vært, der har Bevilling.